

- критерії відбору та класифікація СГ;
- формування «податкового резюме платника», де зазначаються всі необхідні дані по кожному платнику;
- алгоритми визначення списків СГ – юридичних осіб – «вигодонабувач», «транзитерів», «податкових ям».

Література.

1. Орлова В. К., Кафка С. М. Додана вартість як об'єкт оподаткування Тези Другої міжнародної науково-практичної конференції «Удосконалення обліку, аналізу, аудиту і звітності у сучасних умовах глобалізаційних процесів у світовій економіці» 21-22 квітня 2015 р. – Ужгород: ДВНЗ «УжНУ», 2015. – С. 170-172.

2. Орлова В. К., Кафка С. М. Додана вартість: еволюційний аспект Актуальні проблеми обліково-аналітичного процесу в управлінні підприємницькою діяльністю: матеріали III міжнародної науково-практичної інтернет конференції. - м. Мукачево, 2015. - С. 39-40.

3. Орлова В. К., Кафка С. М. Облік і оподаткування доданої вартості Економіка України № 2 (643), 2016 – С. 44-52.

СТРАТЕГІЧНЕ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ НА ОСНОВІ ДИВЕРСИФІКАЦІЇ ЙОГО ДІЯЛЬНОСТІ

Ротарев М. Д., студент

Науковий керівник: Кучер С. Ф., к. е. н., доцент

Бердянський державний педагогічний університет

Актуальність дослідження. Найважливішою проблемою кожного підприємства, що функціонує в ринкових умовах, є виживання і забезпечення подальшого розвитку. Вирішення цієї проблеми полягає у створенні і реалізації конкурентних переваг, що значною мірою можуть бути досягнуті на основі грамотно розробленої результативної стратегії розвитку підприємства.

Метою дослідження є визначення основних мотивів, що спонукають керівництво підприємств до стратегічного управління підприємством на основі диверсифікації його діяльності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженню питання стратегічного управління підприємством присвячено роботи таких зарубіжних і вітчизняних учених, як: І. Ансофф, М. Портер,

А. Денисов, Р. Кунц, Г. Немченко та багато інших. Проте проблема стратегічного управління підприємством на основі диверсифікації його діяльності розглянута недостатньо.

Виклад основного матеріалу. У вітчизняній практиці застосування стратегічного підходу до управління підприємством залишається обмеженим. Головними причинами такого становища є: недостатнє висвітлення методологічних проблем у сфері стратегічного управління; не систематизований належним чином порядок прийняття й реалізації стратегічних рішень; відсутність налагоджених та перевічених інструментів розробки і реалізації стратегії [1, с. 27].

На думку окремих авторів поняття диверсифікації, розглядалися як безперервний економічний процес розробки нових видів товарів, робіт, послуг, який здійснюється суб'єктом господарювання для реалізації визначених ним економічних інтересів у конкретних ринкових умовах під впливом економічного регулювання органів управління держави.

Диверсифікація частіше за все поділяється вченими-економістами на два типи: пов'язана і непов'язана. Пов'язана диверсифікація є новою областю діяльності підприємства, пов'язаною з вже існуючими областями бізнесу (наприклад, у виробництві, маркетингу, матеріальному постачанні або технології), цей тип диверсифікації відбувається частіше всього на ринках, де існує сильна конкуренція.

Непов'язана (латеральна) диверсифікація - нова область діяльності, що не має очевидних зв'язків з існуючими сферами бізнесу. Непов'язана диверсифікація може здійснюватися як через створення нових підприємств, так і через придбання або злиття з ними [2, с. 54-55].

Використовуючи стратегію диверсифікації для зниження рівня ризиків, суб'єкти інноваційної діяльності можуть створити принципово нові товари і послуги на базі використання передової технології. Ймовірність одночасного настання відразу всіх несприятливих подій значно менша, ніж кожної з них окремо. Саме на основі цього висновку і будується диверсифікація. Основними мотивами впровадження стратегії диверсифікації є можливість підприємства забезпечити прибуток, стабільність у майбутньому; зменшення рівня підприємницького ризику, обмеження залежності від постачальників ресурсів і комплектуючих виробів, посилення конкурентоспроможності.

В умовах радикальних економічних реформ необхідно використовувати усі механізми управління диверсифікацією як засобу забезпечення стабільного розвитку підприємств. Тоді буде вагомий внесок диверсифікаційних підприємств у внутрішній валовий продукт країни та до державного бюджету, у збільшенні кількості робочих місць, а держава, у свою чергу, має зацікавити підприємства у створенні умов для їх розвитку, прибутковості, підвищенні конкурентоспроможності [3, с. 94].

Висновки. Диверсифікацію можна розглядати у двох якостях: як стратегію протидії невизначеності і як стратегію пристосування до діяльності в умовах невизначеності.

Зважаючи на нестабільність економіки та мінливості ринку, сучасним підприємствам необхідно приділяти значну увагу стратегічному управлінню на основі диверсифікації своєї діяльності. Незважаючи на значний ризик, після впровадження стратегії диверсифікації в більшості випадків підприємство отримує значні переваги, підвищує свою конкурентоспроможність та стабільність у своїй діяльності.

Література.

1. Шершньова З.Є. Стратегічне управління / З.Є. Шершньова, С.В. Оборська. - К.: КНЕУ, 2010. - 384 с.
2. Корінько М.Д. Диверсифікація, як економічний процес / М.Д. Корінько. – К.: Аграріка, 2011. – 174 с.
3. Корінько М. Д. Контроль та аналіз діяльності суб'єктів господарювання в умовах диверсифікації: теорія, методологія, організація / М. Д. Корінько. - К.: Професіонал, 2008. - 361 с.

МАКСИМІЗАЦІЯ ВАРТОСТІ ЯК ЦІЛЬ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

Болдаш Н. Ю., студент

*Науковий керівник: Герасимова О. Л., к.т.н., доцент
ДВНЗ «Придніпровська державна академія будівництва та
архітектури»*

У 60-х роках ХХ століття прийшло визнання в якості стратегічної мети розвитку організації збільшення її вартості. Сучасна *парадигма управління* повинна відображати зміни в бізнес-моделі підприємства,